

Những chuyện nhỏ trong đời sống

Tác Giả: Huy Pháng

Chúa Nhật, 18 Tháng 12 Năm 2011 08:17

"Tôi mua làm con ruồi trâu đút vào miệng đít xã hội để nó nhẩy lên phía trước!"
(LS. Lê Quốc Quân)

Sáng nay lái xe ra phố tôi gặp đống kẹt xe! Trong khi những người đang chờ mua chiếc xe mới trong một shopping center đi ra, tôi thấy có người lái xe là một cô gái đưa bàn tay ra mua dù hi vọng cảm ơn. Phải nói là lòng tôi cảm thấy một chút thoáng vui vì biết rằng trong công việc này vẫn còn có những người tốt. Bên cạnh những tôi đã bao nhiêu lần làm những công việc như thế, những người lái cho xe ra, đưa một cánh cửa và những đáp ứng bằng một cái nhìn vô cảm của khuôn mặt sếp, đôi khi còn tỏ vẻ bất công, xúc phạm. Những người tôi nhắc ở đây không phải là người Tây, người Mỹ hay người Tàu, mà là những người Việt Nam "đúng bèo" ruột thịt với tôi, những người cùng đống này nhồi nhét những hàng hóa, hàng hóa văn minh, để có một đời sống tốt.

Ở trong parking một khu chợ nào đó, có lần bên đang chờ đèn xanh vào một chỗ đứng trong thì bất chợt một chiếc xe tạt ngang vào xí phần. Nếu bên không giữ bình tĩnh thì sẽ xảy ra một vụ đụng xe, có khi đưa đến vụ giết người qua đường, thôi thì một số nhân viên sẽ lạnh, dù là buổi đi mua thì cũng chung một giàn. Hồi còn ở Việt Nam, dù mãi đến năm 1985, tôi trông thấy hai cái xe "bê đê" đi ngược chiều với nhau, chúng gặp nhau và bất công thiên hạ, đưa ngay giữa lòng đường để nói chuyện với nhau. Những cảnh này tôi lại thấy ở thị trường Bolsa một lần và nhớ là cái cảnh đưa xe ngay giữa đường cho những xe sau, để chờ vào một chỗ parking thì chúng ta gặp hàng ngày.

Ngày hôm qua được buổi đi, cô nhân viên cười với tôi trong khi bán tem và cân cho tôi, khi quay ra tôi suýt ngã vào một người đang xếp hàng chờ đến lượt mình, tôi buột miệng xin lỗi nhỏ nhỏ thì người này cũng nhỏ nhỏ cười với tôi. Tôi xin xác nhận cô nhân viên buổi đi và người khách này đưa không phải là người "mình", họ quên quên biết gì với tôi. Tôi cũng xin nhắc các bên là tôi không phải là một chàng trai trẻ, có khuôn mặt đẹp như tài tử, to con đẹp hình phi có cảm tình, mà tôi chỉ là một ông già Á Đông, già yếu, đi đường cần giúp đỡ. Người ta nói "những người không biết cười thì đừng mua tiếu", vậy mà có đến hàng trăm người chờ và tìm kiếm người Việt không biết cười. Lúc vào một tiệm ăn nhỏ, chính ông chủ cảm thấy ngạc nhiên, ông hỏi tôi ăn gì, ghi xong phần tôi, quay sang người bên tôi, ông "hết hàm". Phải hiểu cái "hết hàm" này thay cho câu nói "còn ông?" Hà tiện lợi nói đã đành, suốt nửa giờ người ta tìm kiếm ông tôi không thấy ông hé mặt cười, mặt mũi đau buồn như thể bao giờ Việt Nam người ta "mặt sưng đỏ!"

Hồi ở miền Đông, tôi có quen một ông chủ tiệm sửa xe hỏi người Trung Đông, ông than phiền với tôi là "con chúng ta" sang đây, không biết bản tính thói quen xưa của xã hội mình và biết

chúng cái hay của đời sống, cũng như không biết phát triển cái tốt của mình và tránh hại cái xấu của họ. Không phải chỉ "con chúng ta" mà chính "chúng ta," dù đã sống lâu lâu ngày, thành công đôi khi trong cuộc sống, nhưng cách xử lý việc sống đã phần nào không mấy tốt đẹp và còn những thói quen quá tệ có thể làm cho người đời đánh giá về "văn hóa" của mình. Tôi đã mắc kích thích như một người Mỹ sống tuốt đời cách của nhà băng Well Fargo cho một bà người Việt. Bà này không những không đưa tay đỡ tiếp cánh cửa, "nhớ mở" đi ra, còn không buồn nhìn đến cái "sinh vật" đã đứng chờ ở cửa cho mình, không mấy lời nói đỡ đần mà chỉ cảm ơn người người, và đi thẳng ra parking, rồi đứng chờ xe Lexus của bà, trong khi người Mỹ nhìn thấy đàn bà ra xong, quay lại nhìn xe của mình. Phải nói, tôi quay mặt đi nơi khác để cho người Mỹ kia khỏi biết chuyện ra tôi cùng với bà kia "cùng một giới người".

Chuyện này làm tôi nhớ đến ông Bá Dũng, tác giả cuốn "Người Trung Quốc Xứ Xí". Ông kể lại, trong thời gian ở Mỹ, ông học được thói quen gõ cửa cho người khác đi qua và liên tục nghe tiếng cửa của mình như ông già, bà già Mỹ cái câu "cảm ơn ông", mà theo ông, "sống ở Mỹ tai". Ông Bá Dũng cho biết "lúc quay lại Đài Loan tôi vẫn quen thói "tôn sùng" Tây phương này. Nhưng chỉ được ba hôm thì lại vẫn chưa quen nào tốt đẹp. Mà cái đó không phải vì ý chí của tôi yếu đuối, nhưng vì môi trường sống lại cung kính gõ cửa, thì cái ông bần da vàng đứng sau nhìn tôi như thấy anh ta đang ngổm ngổ không thể nào nghe được một thanh âm gì gì như tiếng "cảm ơn" từ nó cả. Tôi bèn cố gắng cho của nó tung ra những thói quen cũ, mặc kệ cho nó đập vào mặt ai thì vào, có đập chết cũng được".

Ông Bá Dũng nói chuyện những người Tàu Tàu, nhưng cái câu chuyện tôi vừa kể là của một người Việt ở Mỹ, mà chắc là bà này ở cái xứ văn minh này đã lâu, qua cái xe bà lái, đã không hề có gì được cái tốt của người khác như là than phiền của ông chủ tiệm sửa xe hàng ngày ở Trung Đông tôi vừa nói trên. Ông Bá Dũng đi Mỹ một chuyến về, nghĩ tới cái tốt của người, so với cái xấu của mình, ông viết được cuốn "Người Trung Quốc Xứ Xí", còn chúng ta sống hàng ngày với người Mỹ, mang quách sách Mỹ, bóng của Mỹ, nói năng như Mỹ mà không biết chút được cái hay của người Mỹ. Nhiều người cho rằng, Mỹ cũng ăn cắp, cũng lừa dối, cũng đưa cái gì mà phải biết chút!

Một người Việt sống trong nước có cái hay đi du lịch Mỹ, một người Việt, đưa khen ngợi cái sách số, ngăn nắp, nhà sạch, hiếu khách, sống tôn trọng người khác của dân Mỹ. Trái lại, những người đi Việt Nam về, ngoài sự ca ngợi, giàu sang hào nhoáng của các thành phố lớn như than phiền về sự thiêu hủy sinh, nhếch nhác, dốt nát, là một số của con người. Blogger Sao Việt ở Việt Nam vừa đi đến Đồi về đã than thở: "Cái xứ gì mà đi thì nhớ, về là bao nhiêu chuyện chông chênh tai hại mà tôi quên. Về được ba ngày thì mỗi ngày một chuyện, mà ba ngày ba chuyện liên quan đến nhau nên phải viết ra... Ngày đưa về được báo thấy chuyện tay bác sĩ ở Cần Thơ chữa trị ca mổ thần kinh cho bệnh nhân, thay vì ca phẫu thuật cắt bỏ thần kinh trái, thì y cắt bỏ luôn hai thần kinh im ỉm mà không biết bệnh nhân về, còn khỏe với người nhà là ca mổ đã thành công tốt đẹp..."

Những Bolsa này, như cố sĩ Lê Ngọc Linh mấy năm trước khi qua đời, đã đau khổ, uất ức, than thở vì "mặt đang sáng, bác sĩ mổ thành mặt mù". Ông cho biết, nếu không phải là người Công Giáo, ông đã từ chối vì không chịu người chết, trong cuộc sống hàng ngày, phải như vậy giúp đỡ của người khác. Ở Việt Nam những việc như thế đã bắt đầu ra công luận, bác sĩ phải ra tòa, nhưng vì sao đây người ta lại không nương nhau, phải chịu đau đớn, bắt công mặt mình cho đến lúc chết, mà vì "tình đồng bào" không muốn kiêu ngạo thôi! Bác sĩ khỏe tốt nghiệp phải những học

Những chuyện nhỏ trong đời sống lớn

Tên: Huy Phụng

Chức vụ: Nhà văn, 18 Tháng 12 Năm 2011 08:17

danh tiếng hàng đầu của Mỹ những luận quàn "cổ xây" Bolsa, vì người Việt mình hiên, dốt bốt nốt.

Nhiều chuyện xảy ra ở Việt Nam, đặc biệt trong muôn đời lên, những kẻ nòi, chế người đi c những không thấy mình. Năm 1975, nhiều người may mắn sang đây, hay viết biên, chân cẳng "bùn lấm bê bê", đáng lẽ cái xứ phồn thịnh, chúng ta là "nhập cư" chúng theo mình luôn vào đất Mỹ, mãi mãi không sợ đi đày vì mãi lom khom đi "cơm đũa c mà rê chân người".